

НА НЕЙНО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО КНЯГИНЯ
МАРИЯ-ЛУИЗА

Не на горди триумфаторъ, не на гений лучезаренъ,
Не на слава гърмовита цѣль народъ единогласно
Загубата днесъ оплаква, отъ ужасна вѣсть попаренъ,
Цѣль народъ, слѣнъ въ сѣща жалость, въ едно чувство силно, властно;

О Княгиню, за тебъ плачемъ! Майко, за тебъ сѣки стѣне,
Жено, за тебъ трауръ носи България въ скърбъ велика.
Ангелъ тихъ на добротата, отъ смъртъ рано покосени,
Буря отъ любовь и сълзи твойтъ млади гробъ извика.

Кой не знае твоя благъ взоръ, твоята усмивка мила,
Що плѣняваха сърдцата — отъ колибата до трона?
Ти владѣйше ни, Княгиню, съсъ чаровната си сила,
Проста и сестра на всички и подъ царската корона.

Дважди царствена по рѣда и по красоти духовни,
Ти съ новъ блѣсъкъ, о Княгиню, озаряваше прѣстола,
И народна обичъ твойтъ добродѣтели върховни
Увѣнча ги съ обожанье, и чело ти съ ореола . . .

Смъртъ ужасна, ненадѣйна тозъ животъ въ разцвѣтъ погуби.
И сега — скърбъ, скърбъ всеобща! Плачъ е вредомъ дѣ светата
Милостивость се почита и прѣкрасното се люби;
Плажтъ майки, плажтъ дѣца, плачъ въ колибата, въ Палата.

Поклонъ тъженъ Тебе, Княже, Вамъ, сирачета незлобни!
Днесъ България скърбяща съ Васъ ведно осиротява
Отъ една велика Майка и отъ Ангелъ безподобни,
Отъ най-сѣпо си труфило и отъ чистата си слава.

(* Почина на 19-й Януарий 1899 год.

Ив. Вазовъ. (въ в. „Мпръ“).

АНГЛИЯ ВЪ ЮЖНА АФРИКА.

I. ОТКРИТИЕ И ПОБѢДА.

Лъвъ отъ най голѣмитѣ неочаквани нѣща въ Южна Африка сж, първо, че голѣмитѣ ѝ минерални богатства стояха за толкова време не открити; и второ, чудесно бързото разработване слѣдъ откритието. Откритието на Юж. Америка бѣше свършено съ онова на Африка. Въ 1486 Вартоломей Диашъ, Португалски мореплавателъ откри Носъ Добра Надежда и голѣма частъ отъ крайбръжнето на Юж. Африка. Въ 1492, Колумбъ, отъ Генуа, подъ Испанско знаме, откри нѣкои острови край Америка. Въ 1497 Васко де Гама, най великия Португалски мореплавателъ, откри цѣлото крайбръжние на Источна Африка, и отнесе Португалското знаме въ Индустанъ и Источнитѣ Индии.

Португалцитѣ побѣдиха частъ отъ Юж. крайбръжние на Африка и оставиха едно поселение мѣжду Арабитѣ които бѣха тамъ вѣкове по прѣдя, но не се ползуваха нищо освѣтъ да снабдяватъ корабитѣ си съ вода. Сто и петдесетъ години по послѣ, въ 1652, Холландцитѣ пратиха Д-ръ Вонъ Райбекъ съ много прѣселеници, и основаха тамъ една колония. Но даже и тогава цѣлѣта бѣше да се основе едно пристанище за убѣжище и за развитието на Холландската Источно Индийска търговия вмѣсто да се отвори и разработи Ю. Африка. Поселението принадлежеше на Хол. Источ. Инд. Компания и ся управляваше по най деспотически начала, до прѣвземаннето му отъ Англия въ 1795 год.

II. ТУЗЕМНИ ПЛѢМЕНА.

Когато Европейцитѣ откриха южнитѣ и югозападнитѣ крайбръжния на Африка, тѣ бѣха рѣдко населени съ единъ отъ най долнитѣ видове на човѣчеството, Хоттентотитѣ, и тѣхнитѣ още по-долни сродници, Бушменитѣ. Тѣзи плѣмена сж доста различни отъ голѣмитѣ Негритянски плѣмена, и сж по малки на растъ, съ една мръсна жълтеникава кожа, и говорятъ съвсѣмъ различенъ языкъ. Тѣ бѣхж номади, не войнственни, и ходѣха отъ мѣсто на мѣсто да пасатъ добитѣцитѣ си. Тѣ знаяха твърдѣ малко техническо искусство и живѣяха въ твърдѣ прости колиби, или пѣкъ въ никакви. Етнологиститѣ мислятъ, че тѣ сж повече свързани съ Австралийскитѣ туземци отколкото съ Африканскитѣ плѣмена. Точно около времето когато Европейцитѣ откриха страната, едно различно плѣме отъ вътрѣшна Африка изпълнеше съ храбритѣ си ордин Южна Африка. Това плѣме състояше отъ високи, съ добри тѣлосложени, черно-кожи людие които прѣвѣсхож-

даха и тѣлесно и уметвено Хоттентотитѣ. Тѣзи новопришелци бѣха отъ великото Сръдне Африканско Банту поколение, както това ся показва отъ изгледѣтъ и языкѣтъ имъ — войственнитѣ Банту, или Зулуси и Кафирн. Тѣзи людие можеха да работятъ желѣзо, употрѣбляваха лѣкове, кожове и копия. Тѣ слѣзоха покрай крайбръжнията, като уносошаваха всичко и прѣвземаха земята. Тѣ завзеха Зулудавъ, Наталъ, Дурбанъ и Кафрарию. Нито Португалцитѣ, нито Холландцитѣ се сръбниаха съ тѣзи людие, до времето на Кафирского нашествие на источнитѣ колонии. на Нова Година, 1835, четиредесетъ години слѣдъ като тѣ станаха Английски владения. За 60 години отъ тогава до събаряннето на Лобенгула и неговата Матабела (Зулуска) сила, въ 1893, Английска Южна Африка е имала постоянни войни съ тѣзи Зулуски и Кафирски ордин, „Готитѣ и Вандали и Хунитѣ на Южна Африка“. Тѣзи плѣмена сж войници, крадци и разбойници по занятие и твърдѣ малко ся занимаватъ съ земледѣлие. Като старитѣ Спартанци, тѣ иматъ една военна организация които влючава всички здрави и силни отъ народа. Много отъ тѣхнитѣ главатарии сж ужасно сврепи и сж показали воененъ талантъ отъ високъ разрѣдъ.

III. БОЕРИТѢ.

Тѣ сж потомци на раннитѣ Холландски, и нѣколко Французски (Хугеноти) поселеници. Тѣ говорятъ едно разваленъ Холандско нарѣчие, и мнозина говорятъ разваленъ Анг. языкъ. Тѣ сж повечето безграмотни и по име привърженици на Реформиратата Хол. църква. Онѣзи които останахж мѣжду Англичанитѣ досега ся напръднали въ всичко, нѣ онѣзи които сж изселиха за да избѣгнатъ Английската власт и основаха Трансвааль или и „Юж. Африк. Република“, си оставатъ почти въ сѣщото грубо състояние въ каквото бѣха когато Англичанитѣ завладѣха страната. Тѣ практически зарабатъ чернитѣ, зематъ държанки отъ робинитѣ си и послѣ зарабатъ собственитѣ си дѣца. Тѣ се обхождатъ много грубо и несправедливо съ чернитѣ Африканци. На чужденцитѣ които ся заселватъ мѣжду тѣхъ, макаръ че тѣ може да сж по многочислени, по развити и по дѣятелни, ся не позволява да иматъ права на гражданство, нито да отварятъ училища за да въспитаватъ дѣцата си по матерния имъ языкъ, макаръ че имъ налагатъ най-тѣжки данъци. Тѣзи сжщитѣ чужденци, „Уйтландери“, сж които откриха златнитѣ и диамановитѣ рудници мѣжду тѣхъ, донесоха капитала и искуството съ които ги разработиха, и старанията на които направиха тѣзи не-

вѣжи и не напръдичави нѣ лукави и лакоми Боери, най богатитѣ землѣвладѣтели на свѣта. Тѣзи сѣ человекитѣ — една истинска олигархия — които ся управляватъ, ужъ чрѣзъ изборъ, отъ президентъ Полъ Крюгеръ, които държатъ въ деспотическитѣ си рѣцѣ голѣмото множество интеллигентни и прѣдприемчиви чужденця капиталисти които сѣ направили земята имъ една златна рудница, и които изцѣждатъ животната имъ кръвь въ всякой възможень случай. Единъ отъ най постѣднитѣ закони на Боеритѣ дава власть на правителството да грабне и испъди отъ страната, безъ никаква форма на сѣдъ, всѣкое лице което ще говори, пише и ги печати нѣкоя критика за законитѣ или управленнето имъ. Таквизъ закони значатъ просто „конфискувание“ по слухъ, безъ да има человекъ право на оправдание! Чудно е че не е имало до сега десетки въстания за прѣмахнуваннето на тѣзи грабителеки, кръвожадни (финанциати) монополия и олигархия, тази крѣпост на узаконено притѣснение и разбойничество което маскира подъ ставного име на „Южно-Африканска Република!“

Тѣзи сѣ человекитѣ които писаха на църковнитѣ сп врата „Влазението е запрѣтено на кучета и Хотгентоти“, които строго наказваха, чрѣзъ законъ, всякого който би прѣподавалъ четение или пишение на чернитѣ или би ги поучавалъ на религия, които изгониха миссионери като Мофатъ и Ливингстона, изгориха кщицѣ имъ, църквитѣ и училищата, и ги изгониха въ диви пустини. Англия е много грѣшила за гдѣто се е отнасяла много мѣко спрѣмо тѣхъ.

IV. ЗЛАТО И ДИАМАНТИ

До 1867 год. Южна Африка бѣше като Синдерелла която още отсѣвшише пепелтътъ, въ въ овази година стѣклениятъ чехлъ ся приспособи за кракътъ ѝ — диамантитѣ си намѣриха и тя става невѣстата на князьтъ. Въ 1867 единъ ловецъ на име Орайле, като посѣтилъ единъ Холландски земледѣлецъ, Ванъ Никоркъ, близо до Хоптаунъ, на рѣка Оранжевъ, ся влюбилъ въ единъ особенъ бѣлъ камѣкъ който ся намиралъ мѣжду камѣчетата които земледѣлецътъ си събралъ отъ рѣката. Камѣкътъ билъ подаренъ на него. Оказало ся че той е даамантъ, и за него той приелъ 125,000 лева. Двѣ години по послѣ сѣщиятъ земледѣлецъ купилъ подобенъ камѣкъ отъ единъ Грикуа Хоттентотъ за който му далъ стока и добитъци. Камѣкътъ струвалъ 100,000 л. Този камѣкъ ся славилъ като „звѣздата на Южна Африка“, и той е притежание на Конгесса Дадле. Тя платила за него 625,000 лева. Слѣдъ това сѣ били намѣрени диаманти много по голѣми отъ не-

го. Тѣ били намѣрени въ пѣсѣцитѣ на рѣкитѣ. Въ 1870 год. имало 10,000 души заняти въ търсяние диаманти въ рѣкитѣ Оранжевъ, Ваалъ и Молдеръ. Нѣ въ 1870 станало едно по чудесно откритие. Около 20 мили по на югъ отъ мѣстото гдѣто копали въ Ваалъ, на два чифлика Дютонтсенапъ и Булфонтейнъ, расположени на единъ високъ безводенъ, пустъ връхъ Карру, ся открили дупкитѣ на угаснали калии водкани, които били пѣдни съ синъ волканически калъ по прѣди исхвърленъ отъ тѣхъ, и тази „синя прѣстъ“ ся оказала „лѣглото“ на диаманти, твърдъ скѣпоцѣнни, и очевидно неперчерпаемо изобилие. Новината пронизала Южна Африка. Рудничаря тичали тамъ съ хилдитѣ. Диамантовиятъ градъ Кимбѣрле порасталъ съ чудесна бързина. Днесъ гладкитѣ каменни стѣни на тѣзи волканически кратери сѣ оголени до една голѣма дълбочина, като грамадни комини въ земята, отъ отъ които сѣ извадени диаманти за много молбони левове; и пакъ кратеритѣ ся виждатъ неперчерпаеми. Кимбѣрле е далъ повече диаманти отъ кое да е друго мѣсто въ свѣта, нѣ много други мѣста сѣ биле отъ тогава изнамѣрени, и има геологически причини да ся вѣрва че други, може би по голѣми, оригинални лѣгла сѣществуватъ въ западнитѣ части на южна Африка. Прѣзъ прѣвитѣ 20 години въ Кимбѣрле ся намѣриха диаманти за 1.625, 000,000 лева чистъ приходъ, и произведеннето може да ся увеличи споредъ нуждата. Нѣ диамантитѣ бѣха само единъ отъ чехлитѣ на Южна Африка. Спидерета, само стѣклениятъ. Златниятъ чехлъ още трѣбваше да ся намѣри. Сѣществуйващето на злато въ Ю. Африка ся знаеше още когато тя бѣ открита отъ Португалцитѣ, а Арабитѣ знаеха за него много вѣкове по прѣди, нѣ ни единъ отъ тѣзи народи не търси златото въ скалитѣ или въ рѣкитѣ. Тѣ го купуваха повечето отъ туземцитѣ.

Снали съ злато сѣ откриха, въ Сѣверо-Источния Трансваалъ, при Лейденбургъ, въ 1873, 1875 и около 1886 год. 10,000 души работали въ тѣзи рудници. Нѣ въ сѣщата овази година баснословното богатство на Витватерс Рандтъ, високитѣ ридове на Трансваалъ, ся откри, и великитѣ други рудници извѣдижаха зацустеха. Едно широко, отворено плато, 300 мили на дължина, повече отъ една мили надъ морското равнище ся намѣри че съдържи скали съ най богата златна руда въ свѣта. Хартле, „пионеритѣ на златнитѣ полета“ едикъ притѣжавалъ единъ чифликъ на самия този Рандтъ, нѣ го оставилъ и отишълъ та намѣрилъ другѣтъ по бѣдни златни рудници! Това откритие станало въ 1886. Сега 12 год. по послѣ, рудницитѣ ся про-

дължени около 40 мили. Годишното производство е между 3 и 4 мил. унции злато, и всичкото до Юл. 1898 год. е 16,452,588 унции, или 68 $\frac{1}{2}$ тона злато оценено за 1.323,407,040 лева! На онзи хълмъ е разположенъ Иоханенсбургъ, едно отъ великитѣ търговски сръдоточия на свѣта, съ желязници, изящна архитектура, електрически свѣтила и трамваи, единъ великъ цивилизованъ градъ на мѣстото на камениститѣ чифлици и гори прѣзъ 1886 година.

Кимбърле и Рандъ сами сж притурили къмъ богатството на свѣта близо 3.000,000,000 лева прѣзъ постѣднитѣ 27 години, и никой отъ тѣхъ не е достигналъ още максимума на своето производство. Южно Африканската Сандерелла най-послѣ обу двата си чехли, и нейниятъ „князь“ ще има много биллиони вътрѣ въ петъ години. Нѣ въпрѣки всичко това, Южна Африка ще има една още по чудесна приказка да ни каже.

Ж. Л. Т.

ТОЛСТОЙ.

Графъ Левъ Николаевичъ Толстой се родилъ на 28-й августъ, 1828 година, въ селото Ясная Поляна, Тулска губерния. Майка му се помнижала, когато билъ едва на двѣ години. Първитѣ му наставници биле Т. А. Ерголка, далечна родина и леля му, графиня А. М. Остенъ-Саксенъ. Когато Толстой станжалъ на деветъ години, семейството имъ се прѣмѣстило въ Москва. На скоро слѣдъ това се помнижалъ и баща му, Николай Ильичъ, та Толстой съ брата си Дмитра, и сестра си Мария, отново се върнали въ Ясная Поляна. Слѣдъ смъртъта на графинята, опекунка на малолѣтнитѣ станжала леля имъ, Юшкова, която живѣла въ Казанъ, гдѣто се прѣмѣстилъ и Толстой. Първоначалното му образование било аристократическо. Въ домътъ на настойницата си малкия графъ се приготвявалъ отъ гуверпантки и гуверпантки за приемателния испитъ въ университета. Прѣзъ 1843 г. той постѣпилъ въ филологическия факултетъ на Казанския университетъ, но слѣдвалъ само една година, тѣй като при прѣминуването отъ първи въ втори курсъ, билъ сръзанъ отъ професора по Руска история, съ когото билъ скаранъ, а освѣнъ това получилъ и единица по Нѣмския езикъ. Слѣдъ тѣзи неприятности, Толстой билъ принуденъ

да постѣпи въ юридическия факултетъ, гдѣто прѣкаралъ двѣ години и свършилъ образованието си, на осемнайсетъ години. Въ онова врѣме Казанския университетъ не се отличавалъ съ особена ученостъ и сръдата въ която Толстой живѣлъ — верѣдъ малки аристократи — ни най малко не способствувала за пробуждане въ момъка сериозни мисли. По този начинъ бѣдѣщия списатель билъ лишенъ отъ солидно образование и трѣбвало да го придобие самъ, безъ особенни ржководства и влияния, толкова повече, че като излѣзълъ отъ университета, той се остановилъ за винаги въ Ясная Поляна, а посѣщавалъ твърдѣ наредко Москва и Петербургъ.

Въ 1851 год. братъ му Николай, артилерийски офицеръ, въ Кавказъ, го поканилъ да го посѣти. Природата, особения животъ на планинскитѣ жители, а най-вече този на офицеритѣ, твърдѣ много се понравили на Левъ Николаевича, за това постѣпилъ юнкеръ въ артилерията. Тѣй прѣкаралъ той до Крымската война. Прѣзъ този периодъ се явяватъ първитѣ му раскази изъ Кавказския животъ.

Въ началото на войната, Толстой билъ прѣмѣстенъ въ Дунавската армия, а послѣ въ Севастополъ. Съ свършването на войната и Толстой далъ оставка, като прѣкарвалъ лѣтѣ въ село, а зимѣ въ Москва и Петербургъ. Въ онова врѣме въ столицата били събрани всички отлични литератори, които по-рано били прѣснати по всичкитѣ краища на Русия. Тукъ той се явилъ съ двоенъ ореолъ — и като изгрѣвающе литературно свѣтило, и като Севастополски герой та за скоро врѣме се запозналъ съ всичкитѣ знаменитости на врѣмето: Тургеневъ, Гончаровъ, Некрасовъ, Островски, Григоровичъ, Дружиненъ и др.

Въ 1861 година, той пжтешествувалъ изъ Европа, и, слѣдъ като се завърналъ, окончателно се остановилъ въ Ясная Поляна, и се прѣдалъ на служение народа, като учителъ и наставникъ. На собственни сръдства отворилъ училище въ своя чифликъ, гдѣто прѣподавалъ наедно съ други учители изъ Петербургъ, за да опитатъ педагогическитѣ си сили. Той даже почналъ да издава педагогически журналъ, гдѣто между другото помѣщавалъ и разни раскази за дѣца.

Въ 1862 год., Левъ Николаевичъ се оже-

нилъ за София Андреевна Берсъ, дъщеря на единъ лѣкаръ, и отъ тогава да сега живѣе въ селото си, като се занимава, както съ земледѣлие и домакинство, така и съ литература.

Отъ всичкитѣ писатели на 40-тѣ и 50-тѣ години, съ които Руссия винаги ще се гордѣе, само Графъ Л. Н. Толстой е живъ. Толстоевий стиль, простота на изображение, съ тѣхната релефностъ и красота, точността

ТОЛСТОЙ.

на езика и спокойствието на расказа много напомнятъ Пушкиновата проза. На Пушкина прилича Толстой и при рисуването, съ удивително умѣние на най разнообразни лица, като почнемъ съ мургавий селенинъ, солдатинъ, баба, просякъ и свършимъ съ най важнитѣ аристократически личности, министри, дипломати, пълководци, пакъ и самъ Наполеонъ Великий не е избѣгналъ перото му. Толстой се равни на Достоевски по познание

то си на човѣческата душа, само че много по свѣтло гледа на живота, като изображава не болни характери, а общи, и при това съ малко, но ясни чѣрти. Лицата у Толстого, подобно на Пушкиновитѣ сж като излѣти фигури, явяватъ се прѣдъ читателя опрѣделени, лесно се разбиратъ и запомнятъ, и като че ли сме ги срѣщали сами ний въ живота. Прѣзъ всичкитѣ му съчинения тече една ясно очѣртена, високо Християнска мисль. Той рисува, като лоши страни на човѣка: безсърдечието, надутостта, егоизма, лажата и пр; а като добри: чистотата на сърдцето, любовта къмъ ближния, снисходителността, добродушието и милосърдието. И съ всички тѣзи характерни чѣрти, Толстой еднакво рисува хора отъ найвисоко положение, както и проститѣ и бѣдни селени.

Първитѣ си произведения: „Дѣтство“, „На бѣгъ“, „Отрочество“, „Утро-помѣщика“ и „Казаки“, Толстой написалъ още като юнкеръ; а слѣдъ войната се появили военнитѣ му раскази: „Севастополь въ Декабрѣ“, „Севастополь въ Маѣ“, „Руска лѣса“ и „Севастополь въ Августѣ“.

Още въ първитѣ му съчинения ясно се вижда този дълбокъ анализъ, съ който се отличаватъ по-сетнешнитѣ му произведения. Въ 1851 год. се появилъ малкия му расказъ „Метель“, въ 1857 „Албрѣхтъ“, въ 1859 расказа „Три смерти“ и романа „Семейное счастье.“ Въ 1860 год. била написана повѣстѣта, „Поликушка“ изъ народния животъ и най послѣ въ 1861 расказа „Холстомеръ.“

Трѣбва да забѣлѣжимъ, че колкото и отрицателно да се е отнасялъ Графъ Толстой къмъ движенieto на врѣмето си, колкото и да се е крилъ въ глухотата на селото си, все пакъ, не можалъ да избѣгне вѣнieto му, а именно, да се

изучва народа и да се просвѣщава. Още когато билъ въ странство, Толстой си турилъ за цѣль да изучи учебното дѣло и въ горепоменатий неговъ педагогически журналъ били помѣстени редъ статии съ педагогически характеръ, като: „О Народномъ образованіи“, „О методахъ обученія грамотѣ“ и др.

На скоро слѣдъ женидбата си Графъ Толстой напечатилъ въ „Руски Вѣстникъ“ „Война и Миръ“, гдѣто художественното му твор-

чество достигнало своята апогея. Война и миръ“ не е толкова романъ, колкото колосална апогея, която обема всякия Руски животъ въ началото на сегашния вѣкъ и въ всичкитѣ му проявления.

Слѣдъ романа „Война и миръ“, Толстой пакъ се заловилъ за педагогическата си дѣйностъ и мислилъ върху романа „Анна Каренина“, който напечаталъ въ „Руский Вѣстникъ“ прѣзъ 1875-1876 год. Около това врѣме се отнася и знаменитата му „Исповѣдь“ и радикалното обръщение на мислитѣ му, което го прѣвърнало отъ белитристъ въ авторъ на богословски трактати, като: „Въ чемъ моя вѣра?“ „Такъ чтожъ намъ дѣлать?“ Съ подобенъ духъ е написалъ и редъ раскази за народа, „Чемъ люди живи?“ „Богу правду видить, да не скоро скажетъ“, „Свѣчка“, „Два старика“, „Гдѣ любовь, тамъ и Богъ и др.

Отъ послѣднитѣ му съчинения струва да се спомѣне студията: „Что такое искусство“, напечатана по миналата година въ „Въпросъ философий и Психологи“, която прѣтърпе хиляди критики въ Русия и странство и го обвинихъ въ неразбиране прѣкрасното, разрушение на искуството и др. Къмъ коя страна е правото, врѣмето ще покаже.

Заб. на пръводача. А. Ф. Марксъ, издателя на сп. „Нива“, прѣсикъ новината, че отъ Януари, тази година, се започва въ списването му печатането на най-новата Толстеева повѣсть „Воскрѣсеніе“.

Прѣвелъ И. Г. Т.

ПРАВОСЪДИЕ ВЪ ФИЛИПИНИТѢ.

Нѣкой си Кастелсъ, агентъ на Британското Чуждестранно Библийско Дружество, отишелъ на Филип. острови прѣзъ 1889 год. Скоро слѣдъ пристиганнето му, неговото внимание било обърнато къмъ единъ членъ отъ наказателния законъ, който казалъ: „Наказва се съ затворъ всякой който публично пропояндиря, чрѣзъ проповѣди и церемонии, каква да е религия противна на държавната.“ Г-нъ Кастелсъ далъ заявленіе да му се позволи да държи публични събрания, нъ отговорътъ ся отлагалъ отъ врѣме на врѣме. Внезапно той се разболѣлъ отъ една странна болѣсть и всички го помислили

за умрѣлъ, нъ чрѣзъ помощта на единъ Английски докторъ той ся избавилъ. Слѣдъ това се разболѣлъ неговия другаръ и помощникъ съ сжщитѣ признаци и умрѣлъ. Причината на тѣзи болѣсти сж изнамѣрила кога станало явно че человекътъ който слугувалъ на двамата мисионери въ трепазарията билъ единъ приоблѣченъ Римо-Католически чиновникъ.

Слѣдъ като ся избавилъ отъ смъртъ чрѣзъ отрова, Г-нъ Кастелсъ билъ прѣслѣдванъ по силата на законътъ. „Обвиниха мя.“ казва той, „като началникъ на едно съзаклятие и ме арестуваха. Азъ лесно доказахъ невинността си. нъ на третия день отъ какъ бѣхъ въ затвора, сждията ми извѣсти че азъ съмъ обвиненъ въ ново прѣстѣпление за пропагандиране учения противни на официалната религия и че той ще ме освободи отъ затвора за една гаранция отъ 2500 лева. Но азъ бѣхъ подъ полицейски надзоръ. Дѣлото ся продължава цѣли три мѣсяци и прѣзъ всичкото това врѣме азъ бѣхъ почетенъ съ единъ полицейски караулъ при мойтѣ врата въ хотела. Най-послѣ азъ бѣхъ изоставенъ по причина на нѣмание доказателства срѣщу мене. Нъ сжщеврѣменно, безъ мое знание, тѣ мя прѣслѣдвали административно че съмъ билъ опасно лице, което значеше виноватъ невиноватъ, тѣ имаха намѣреніе да ме испѣдятъ отъ страната. Кога узнахъ това азъ посѣтихъ гражданския управителъ който ся случи да е отъ Куба, и дойдохме до едно споразумѣние, азъ да оставя островитѣ съ първия параходъ, а той да прѣкрати прѣслѣдваніето. На 23-й Дек., скърбящъ за моята несполука, азъ казахъ сбогомъ на Манила, съ молба дано видя Филипинитѣ да дойдѣтъ подъ влияніето на Христовото Евангелие. Нѣколко седмици по послѣ азъ се научихъ че върховния сждъ рѣшилъ да поднови моето дѣло, нъ съ какви слѣдствия азъ не зная.“

Г-нъ Кастелсъ може сега свободно да проповѣдва въ Филипинитѣ, тѣй като религиозна свобода е дадена на всички.

Каква е цѣльта на челоувѣческий животъ?

Человекъ е създаденъ въ този свѣтъ, съ една извѣстна цѣль. Той е поставенъ тукъ отъ създателя си, да върши двойна работа.

Първо, да го прослави въ всичкитѣ си дѣяния, и второ, да се приготви за по славно бѣдѣще, и ако това е тъй, прѣдъ насъ ся явява горния важенъ въпросъ, къмъ който трѣбва да се обърне едно сериозно внимание отъ всѣкого чловѣка, който и да билъ той; простъ, ученъ, спромахъ или богатъ.

Много хиляди чловѣци, дишатъ, движатъ се и живѣятъ въ този свѣтъ, безъ да иматъ нѣкаква особенна цѣль въ животътъ си. Тѣ заминаватъ отъ попрището на животъ, и името имъ не се помни вече. Защо е това тъй? Защото не сж изпълнили цѣльта, за която сж били испроводени и опрѣдѣлени да вършатъ. Тѣмъ принадлежане да бѣдѣтъ боголюбиви, чловѣколюбиви, миролюбиви, истиннолюбиви, въздържателни и пр. но, намѣсто горнитѣ добродѣтели, тѣ сж показали безвѣрие, умраза, завистъ, ненавистъ, лъжа, вражда, блудъ, нечистота, кражба, пиянство и пр. пр. И тъй, поради този имъ нечистивъ животъ, никой не ги помни. Ни една тѣхна добра дума не е задържана въ паметта на животъ, слѣдователно животътъ имъ угаснова като свѣщъ въ тъмната нощъ, и тѣ се забравятъ като вчерашнитѣ гадинки.

Ти, о безсмъртний чловѣче, ищешъ ли тъй да живѣешъ и тъй да умрѣшъ? Живѣй и ти за нѣщо; направи добро, и остави подиръ си единъ добродѣтеленъ паметникъ, който буритѣ на вѣковѣтъ не ще могатъ да разрушатъ. Напиши името си съ добро, съ любовъ и съ милость, върху сърдцата на хиляди чловѣци, съ които се събирашъ всѣкидневно, и тъй тѣ нема да те забравятъ никога. Не; твоего име и твойтъ дѣла, ще останѣтъ запамятени въ сърдцата на онѣзи които оставатъ слѣдъ тебе. Добритѣ ти дѣла ще сияетъ като звѣздното сияние.

Повечето отъ чловѣцитѣ, които сж дошли въ този свѣтъ, забравятъ защо сж дошли, и най сетнѣ когато сж на излѣзуване отъ него, тѣмъ се ще, и се показватъ, че тѣ искатъ да се повърнатъ назадъ, за да извършатъ нѣщо, което по-прѣди сж били забравили, сиречь, главната работа, за която сж били дошли въ този свѣтъ. Тази работа не е била друга, освѣнъ поправление на миналиятъ имъ животъ, който сж живѣли, безъ Бога, вѣра, надежда, и любовъ.

Мисли и ти читателю, и недѣй забра-

вя, цѣльта на животътъ си, за която си испроводенъ тукъ; но, сега догдѣто си съ здравъ умъ и съ здраво тѣло, и догдѣто не си още при вратата на смъртта, смисли си защо си дошелъ на този свѣтъ. Помни че имашъ душа, и първата ти работа трѣбва да е, да гледашъ за цѣлната бѣдѣщностъ.

и. д.

ОКОЛО СВѢТА.

Япония.

Първата Евангелска църква ся организира въ Япония прѣди 28 години. Днѣсь има 43,000 църковни членове. За нѣколко години Християнството правѣше чудесенъ успѣхъ и църквитѣ ся пълниха съ слушатели, но послѣ дойде една реакция. Подигна се едно движение за основаването на една нова религия която да обгръща Буддизмъ, Конфуцианизмъ и Християнство.

Японцитѣ ся завзеха да изучаватъ Английския языкъ за да могатъ да се ползуватъ отъ Западнитѣ идеи. Изведиждъ противницитѣ на Евангелското Християнство почнаха да печататъ книги съ които се отричае Божеството на Исуса Христа. Това разбѣрка умоветъ на много Християни, нъ Епископъ Жойсъ, който посѣти Япония на послѣдъкъ, пише че Миссионеритѣ и туземнитѣ проповѣдници продължаватъ усърдно и успѣшно да проповѣдватъ Евангелието на народа. Само М. Е. църква има 5000 членове и 7000 дѣца въ Нед. училища.

Кореа.

Слѣдъ като свърши работата си въ Япония, Еп. Жойсъ посѣти Кореа. Кореа е една малка страна, нъ има 12,000,000 жители. Подолнята класа отъ населението вѣрва въ Буддизма, а по горнята е наклонна къмъ учението на Конфуций.

Еп. Жойсъ казва че прѣвъ послѣднитѣ четири години по всичкитѣ части на страната е имало едно чудесно обръщанне на народа къмъ Евангелското учение. Той вѣрва че ако всичкитѣ миссии които работятъ въ Кореа ся усилятъ, въ по малко отъ 20 години цѣлата страна ще стане практически Християнска. „Ний градимъ, въ столицата на Кореа“ казва Епископа, „една църква коя-

то ще побира 1000 души. Има една особеностъ въ Корейското богослужение, и тя е че църквата е раздѣлена на двѣ части съ едно перде. Едната частъ е за мъжете, другата за женитѣ, нъ проповѣдника отъ амвона може да глѣда и въ двѣтъ части. Тѣ сѣдятъ на рогозки и всички зематъ участие въ службата. Тѣ обичатъ дълги слова и непоказватъ никакъвъ знакъ на уморяване.

Китай.

Слѣдъ Кореа, Еп. Жойсъ посѣти Китай. Той спрѣ първо въ Тиенциенъ гдѣто има една добръ наредѣна болница поддържана отъ Жен. Мис. Дружество. Една отъ нашитѣ църкви въ Пекинъ, казва епископа, събира 1500 души. Въ недѣлното училище на тази църква сж събиратъ повече отъ 1000 язически дѣца всякоя св. Недѣля за изучаване словото Божие. Вѣрва ся че това е най-голѣмото Нед. Училище въ цѣлия Китай. Въпрѣки всичкитѣ съпротивления и гонения било отъ страна на правителството или на народа, Християнството бърже напредва по всичкитѣ части на Китай. Прѣсмѣта ся че разнитѣ църкви иматъ до 80,000 членове отъ които 21,000 принадлежатъ на Методистката Миссия.

МОЛОКАНИ.

Надали на болшинството отъ нашитѣ читатели е извѣстно названието на една отъ голѣмитѣ евангелски секти въ Руссия, която съществува отъ 150—200 г. въ Руссия. Тази секта се казва „молокане“ и както повечето отъ евангелскитѣ секти, това си иметя е получила отъ враговетѣ на евангелието за присмѣхъ. Молоканъ произлиза отъ „молоко“—млѣко. Това име получиа молоканетѣ за това че въ поститѣ тѣ употребяваха млѣко, както виждате голѣмъ грѣхъ! Страшенъ грѣхъ! Молоканетѣ сж били гонени до скоро, но Царя-Освободителъ имъ даде свобода и отъ 30—40 год. насамъ тѣ не се прѣслѣдватъ — Обаче духовенството имъ само непосредствено или чрѣзъ свойтѣ органи все нѣщо чопли та дано възбуди властитѣ противъ тѣхъ. Недавно Самарскитѣ „Епар. Вѣдомости“ публикуваха една дълга статия върху състоянието на раскола и

на сектанството въ Самарската епархия“. Мѣжду многото документи приведени въ нея статия, единъ е трвѣрдѣ любопитенъ понеже обяснява мотивитѣ които подбуждатъ челоуѣка по нѣкога да напуща „бащината“ си вѣра колко и да е скъпа тя, и да търси животъ въ „чужда“, „натрапена“ вѣра. —

Единъ искренъ Руснакъ съвсѣмъ искрено излага тѣзи мотиви въ слѣднитѣ си рѣдове: Азъ се родихъ въ „бѣглопоповската“*), въ 1878 г. прѣминахъ въ православieto, въ което съмъ до днешния день. Слѣдъ прѣминаването ми въ православие, азъ изучихъ тълкованията на словото Божие и намѣрихъ за нужно да пообиколя нѣкои секти и „толки“ съ цѣль да ги изуча и въ сѣщото врѣме да сторя нѣщо за повръщанieto имъ въ Православieto. Но, като не видѣхъ мѣжду православнитѣ си съчленове онази любовъ, която едно врѣме е слизала на земята въ лицето на пострадавшия Спасителъ, който нѣмаше гдѣ глава прѣклони и който караше всѣкой обязательно да извършва добри дѣла, да приглежда гладния, болния, голия и въ тъмница челоуѣкъ, — а вмѣсто това видѣхъ само развратено и неоправимо себелюбие, което се прикрива съ позорни и добити съ нечисти срѣдства пари раздавани всѣкога въ ничтожни количества, съ недоуѣрие, съ укори, съ тѣжки думи, съ присмивания надъ бѣдния, страдающъ челоуѣкъ, слѣдъ като се отнема отъ него чрѣзъ трудъ не спорѣдъ сили здравieto му, азъ намѣрихъ за нужно да намѣря такова Християнско общество, което да бѣде противоположно на току що описаното, и азъ го намѣрихъ въ молоканството.

Ние привѣждаме този отежслекъ заключаещъ чистосърдечното признание на този братушка съ цѣль да посочимъ анологичното явление и въ нашето общество, колкото интензивно толкова и печално особено по своитѣ послѣдствия. — За никого не е тайна че масата отъ нашата интелигенция е безвѣрническа, тя отрича вѣрата, нѣкога явно съ говоренне, а повечето съ живота си: никому сега не е нуждна църквата, Християнския моралъ е заблуждение, суевѣрие, което трѣбва да се изгони. Съ такова настроенне всѣкога се отбѣлѣзва общественния упадѣкъ и

*) Една секта, която е досущъ православна обаче не признава де сегашното руско православно духовенство съ Патриархъ Николъ е валидно, и приема духовенство рѣкоположено въ Австрия.

причинитѣ му трѣбова да диришъ у онѣзи които сѣ поставени на чело на църквитѣ, а особенно у онѣзи които съзнателно се наричатъ Христиани.—Лошия примѣръ на единъ священникъ много по злѣ се отразява въ обществото отъ колкото такъвъ у обикновенъ мирянинъ.—Съблазнителния фактъ въ живота на единъ проповѣдникъ или пастиръ църковенъ съсипва цѣлата църква. — Ето защо ние виждаме какъ цѣло поколѣние напуска църквата и гони вѣтъра въ разни мъгливи учения, гдѣто има слама а не учение, мъгла а не животъ. Нѣма съмнѣние че обществото отдѣлено отъ църква и отъ живитѣ истини на Евангелието, съвсѣмъ ще прахоса силитѣ си, до като се изгуби въ нѣкоя катастрофа. — И разбира се Богъ отъ пастиритѣ църковни ще взиде тази загуба.—Безразлично отъ какво Христианско вѣроисповѣдание е пастиръ, той е поставенъ стражъ (Иезек. 34;2-16) и трѣбва дѣйствително да бѣде буденъ стражъ. Сега е настанало такова врѣме че чловѣцитѣ не питатъ какъ вѣрвашъ, но гледатъ живѣешъ ли ти това което вѣрвашъ. И тѣй ако милѣшъ за твоео отечество, читателю, кой и да си, трѣбва да живѣешъ онова което вѣрвашъ, особенно това е важно за всѣкой пастиръ.

А. И. С.

КАКЪ ДА СЕ ПОМАГА НА ПРОПОВѢДНИКА ДА ПРОПОВѢДВА.

Какъ може слушательтъ да помага на проповѣдника да проповѣдва?

1. Съ присѣтствието си въ святилицето когато той проповѣдва. Дъждъ, снѣгъ, горѣщина, студъ, ревматизмъ и гости не трѣва да прѣпятствуватъ никому да отиде на църква, освѣнъ ако тѣ би му прѣпятствували да отиде на работата си или на общественни увеселения. Мнозина считатъ не отивашието си на църква оправдателно ако едно или нѣколко отъ горнитѣ обстоятелства ги досѣгатъ, а пакъ кога е въпросътъ за работата имъ или за увеселение не ги считатъ за достатъчни извинения.

2. Доведи и другъ слушатель. Праздни чинове намаляватъ силата на словото. Една дузина праздни чинове прѣдъ очитѣ на про-

повѣдника извличатъ повече нервозни сили отъ проповѣдника нежели петъ стотини чинове пълни съ чловѣчески сжщества. Напълнѣте празнитѣ чинове. Това не може да стане съ хоканне тѣзи които присѣтствуватъ или пакъ онѣзи които отсѣтствуватъ. Не може да стане чрѣзъ обвиняване проповѣдника за малкото събрание. Убѣди нѣкого да дойде да попълни нѣкое праздно мѣсто. Направи това да е една частъ отъ работата ти всяка седмица, и проповѣдникътъ ще проповѣда много по добрѣ.

3. Слушай внимателно. Единъ развлеченъ слушатель е измѣчване за единъ публиченъ говорителъ. Ако е наблюдателенъ той ще знае кога умоветѣ на слушателитѣ сѣ съсрѣдоточени върхъ онова което той казва, и кога тѣ сѣ съсрѣдоточени върху други нѣща. Небрѣжливи слушатели правятъ студени трѣпки да минуватъ прѣзъ проповѣдника.

4. Слушай съ духъ на молитва. Като общо правило единъ чловѣкъ само едно нѣщо може да върши въ едно врѣме; нъ странно е да се каже, ако той възвиши сърдцето си къмъ Бога, когато проповѣдникътъ говори, той не само че ще може да слуша доста добрѣ, нъ много по-добрѣ. Молитва за проповѣдника и за успѣхъ на говореното слово ще направи голѣма разлика въ словото.

5. Насърдчавай проповѣдника. Може да не е най добро нѣщо да му кажешъ че той проповѣда добро слово. Мѣчно е да се стори това безъ да има опасностъ за врѣда. Но кажи му за доброто влияние на словото върху тебе и върху другитѣ. Наблюдавай за впечатлението което прави словото. Ако то приноси убѣждение, утѣшение и помощ на сърдцето ти или на сърдцата на други не се отказвай да кажешъ на проповѣдника фактътъ.

6. Плати това което дължишъ, особенно което дължишъ на проповѣдника. Това изглежда ли като че внушава сребролюбивъ духъ? Амвонътъ не е мѣсто за единъ користолюбивъ чловѣкъ. Нъ проповѣдникътъ има фамилия да поддържа и да възпитава, и ако той получи само петстотинъ лева прѣзъ първитѣ шесть мѣсеци на годината, какъ ще исплати своитѣ задължения? И ако неговитѣ дългове сѣ неплатени, какъ ще проповѣдва той съ дързновение? Когато му се е платило напълно, умътъ му не се

смуцава съ финанситѣ му. Много слова сж били развалени чрѣзъ миряни които не сж точни и наврѣмenni въ плашание на проповѣдниците.

7. Стой буденъ. Тѣжка работа е да се проповѣдва съ единъ църковенъ настоятель заспалъ на црѣдния чинъ. Ако словото е слабо (тъмно) старай се поне ти да си буденъ. Нѣкои слушатели прѣпълнуватъ стомаситѣ си въ Недѣля малко като мислятъ че наказанието имъ ще бѣде отчасти съ едно неинтересно слово. Нѣкои чловѣци посѣщаватъ толкова събрания въ Недѣлята щото тѣ не могатъ да държатъ очитѣ си отворени въ Недѣля вечеръ. Тѣ щѣха да слугуватъ Богу по добръ ако поспяха половинъ часъ прѣди да отидатъ на вечерната служба, и тогава да сж будни когато проповѣдникътъ проповѣдва. Трудна работа е да се проповѣдва Недѣля вечеръ на едно истощенно събрание.

8. Не намирай недостатъци. Приятелската критика може да стори добро на проповѣдника, нъ намиране недостатъци, никакъ не.

9. Не бивай натурникъ на проповѣдника прѣзъ часоветѣ на умственитѣ му занимания. Ако той е трудолюбивъ чловѣкъ той ще бѣде въ библиотеката си всѣкой день отъ деветътѣхъ часѣтъ сутринята до двата часѣтъ слѣдъ пладне. Ще има нуждни прѣкъснущия на работата му, такива като повиквания за погребения и посѣщения болнитѣ прѣзъ онѣзи часове. Нъ ако прѣкъснущия на работата му ставатъ често словото му ще страда. Нѣкои хора мислятъ че проповѣдникътъ е публиченъ слуга, и неговото врѣме е на расположението и угодата на неговото паство. Това е истина колкото се относи до необходимитѣ нужди за неговитѣ услуги. Той трѣба да е готовъ да се отзове на какво да е повиквание да посѣти болнитѣ и умирающитѣ, да погребѣ мъртвитѣ, да утѣшава скърбнитѣ въ кое да е врѣме, дня или ноця. Нъ непотрѣбни натурничества въ врѣме когато се занимава съ книгитѣ си сж неизвиними и вредителни. Прѣдварително мислѣте че той е занятъ чловѣкъ. Той нѣма врѣме да пражосва. Той е трудолюбивъ дѣецъ. Мнозина пастири свѣстно изживяватъ повече часове въ тѣжка работа отъ колкото кои да сж отъ паството имъ изживяватъ. Единъ търговецъ или занаятчия може да се извини когато единъ

посѣтителъ дохожда, подъ прѣдлогъ че работата му изисква вниманието му, и по тая причина той не изгубва уважението на посѣтителя си. Нъ ако священнослужителътъ се отрече да види нѣкого отъ своитѣ членове подъ прѣдлогъ че той е занятъ съ приготвянето на словото си за идущата Недѣля, той ще направи обида. Неговитѣ отношения спрямо чловѣцитѣ сж различни отъ онѣзи на другитѣ чловѣци. Мжчно е да се тегли една точна линия между нуждни и непотрѣбни прѣсичания отъ работа. За това проповѣдникътъ слуша на всяка приказка и отговаря на всяко повиквание безъ да протестира. Неговата единствена защита е въ благоразумието и смислеността на членовѣтъ му, които трѣба така да се грижатъ да му помагатъ да проповѣдва съ полза щото тѣ по никой начинъ нѣма да го смуцаватъ прѣзъ часоветѣ на занимаието му, ако това може да се избѣгне.

Трѣба наистина да се помни, че както въ всичкитѣ клонове на чловѣческата дѣятелностъ, и въ отдѣлностъ въ работилницитѣ по механиката, има правило и врѣме (часове) за работа, така е и съ порядочния проповѣдникъ който очаква да извърши нѣщо въ своята си кариера като духовенъ и ученолюбивъ дѣецъ. Безъ трудъ Богъ нѣма да напълни никого съ знание. Така ни учи и самъ Господъ Исусъ Христосъ. А той имъ пакъ рече: За това всѣкой книжникъ който ся е училъ за царството небесно, подобенъ е на чловѣкъ домовитъ който изважда изъ съкровището си ново и ветхо. „Ударението тукъ е върхъ думата „училъ“. Това е законътъ на успѣхътъ и усвършенствуванието на чловѣка. „Съ потѣтъ“ т. е. съ трудъ на лицето си ще ядешъ хлѣбътъ си“. Не може да се очаква че Богъ и естеството ще направятъ нѣкакво исклучение за проповѣдникътъ отъ това правило на прилѣжно приготвяние, за да може той да удовлетвори ожиданията на паството си отъ амвона.

Т. К.

МНОГО Е ТЪМНО.

Тъмни врѣмена дохождатъ често въ нашия животъ. Врѣмена въ които нито слънце ни месѣцъ нито звѣзди ся виждатъ на небето: и ний ся намираме трѣпѣряющи и пълзимъ.

Прѣди нѣколко години въ моятъ животъ нападнѣ такава ужасна тъмнина и азъ останахъ слѣпъ въ Християнскій си животъ; понеже не виждахъ ни на лѣво ни на дѣсно. Една нощъ азъ се намирахъ въ голѣмо душевно вълнение, мисляхъ по кой начинъ да се избавя отъ този мракъ, но нито зора отъ надежда ми дойде на помощъ а всяка моя мисль като че мя влачеше да падамъ по долу въ опасността. Азъ се люлѣяхъ и всяка минута азъ бѣдствувахъ да погина. Въ такива ужасни мисли, измина половина отъ нощта, главата ми бѣше съвсѣмъ натѣгнала, сънь обаче не идеше на очитѣ ми.

Малката ми дъщеря спѣше спокойно до моето легло; и тя почна да се движи малко не спокойно, слѣдъ което чухъ тихий ѹ гласъ; —

„Тате!“ тя извика.

„Какво е мое дѣте? Азъ попитахъ.

О! тате тъмно е! „Земни ржката“, рече тя. Азъ отидохъ при нея и уловихъ ржката ѹ: една въздишка на успокоение излѣзе изъ малкото сърдце. Страхъ и тъмнина побѣгнахъ скоро и дѣтето отъ ново се принесе въ обятията на съньтъ.

О! небесний ми баща! Извикахъ азъ такси, съ гласъ прѣпълненъ отъ благодарностъ и усѣщание.

„Тъмно е, да, много тъмно; земни ржката ми.“

Единъ величественъ миръ падна върху душата ми; ужасътъ на тъмнината вече исчезна. „Дръжъ силно ржката ми, Отче мой.“ Азъ се моляхъ сърдечно. И даже въ долътъ на смъртната сѣнка ако ходя, не ще се оплаща отъ зло.“ Дръжъ нозѣтъ ми да се не отклоняватъ ни на лѣво, ни на дѣсно.

Читателю! Въ подобни тъмни врѣмена, имай и ти надеждата си на Бога.

С. Г.

ЕДНО ПРѣДВѢЩАНИЕ ЗА ДВАДЕСЯТИЯ ВѢКЪ.

Прочутиятъ Лондонски проповѣдникъ, Иосифъ Паркъръ, дава слѣдующитѣ прѣдвѣщания за 20-й вѣкъ:

Църквитѣ.

Едно чудесно промѣнение ще стане съ църквитѣ. Малкитѣ испити за вѣра, сектериянскитѣ правила за православие и богословскитѣ дивотии, венчки ще исчезнатъ, и чловѣцитѣ ще се съберътъ около Христа въ любовь и поклонение. Ще има една ве-

лика църква тогава! Въ онзи святъ день, миѣнието не ще да си счита за нищо, сравнено съ искренната любовь и страстното посвящение въ помагание на бѣднитѣ, слабитѣ и утруденитѣ.

Политика.

Политически, какви измѣнения ще станатъ прѣди свършкътъ на 20-й вѣкъ? Земята ще бѣде свободна и нѣма вече да принадлежи на онѣзи които никогда не плащатъ за нея. Чловѣцитѣ не щатъ да бѣджатъ велики чрѣзъ титли, нъ чрѣзъ характеръ. Онзи който прави най много добро ще бѣде вѣнчанъ царъ на чловѣцитѣ. Бирникътъ не ще бѣде вече едно плашило кога се появи при прагътъ на кѣщата, нъ единъ честенъ посланикъ пратенъ отъ честни събди.

Механата.

Какво ще стане съ механата и съ цублични домъ? Тѣ ще се изгорятъ съ огиъ и жупелъ. Тѣ си съградиха отъ дявола и при дявола трѣбва да отидатъ. Тѣ сж вратата на пѣклътъ. Кой може да напише историята на съниията които тѣ сж извършили? Колко нещастия, колко съкрушения сърца, колко унощения, колко убийства и самоубийства сж причинили тѣ! Нъ 20-й вѣкъ ще види исчезнуващето имъ.

Науката.

Науката не ще бѣде вече враждебна на религията, нито религията на науката. Никогда не трѣбваше да има противорѣчие мѣжду тѣхъ. Богътъ на Библията е богътъ на естеството. Той насади горитѣ и вдѣхна животъ и сформира звѣздитѣ и направи цѣлитѣ кѣщи въ които ний живѣемъ. Онзи който направи венчки нѣща е Богъ. Може ли религията ще трѣбва да пзмѣни своитѣ форми и своитѣ начини на туряние нѣщата, нъ не своята почестъ къмъ Бога или своето радостно послушание на неговата воля. До когато небето е надъ замаята чловѣкъ ще има нужда отъ религиозни изражения на думи и служба, за най-високата му натура и най-благороднитѣ му побуждения.

Жената.

Положението на жената въ 20-й вѣкъ ще бѣде въ щастлива противоположность съ онова което тя сега заминава. Постѣднитѣ университетски успѣхи показватъ че жената може да стои първа въ класътъ безъ да изгуби нито една частница отъ грациозностъ или кротостъ, или простосърдечие, на съчувствие или любовь. Нъ какво ще мислятъ мжжѣтъ за момичета които знаятъ математика и естествена

философия и пакъ могатъ да вършатъ работа въ мутвака? Азъ поздравлявамъ чловѣцитѣ които ще живѣятъ прѣзъ новия вѣкъ. Ще виждаме ли ний нѣщата на земята отъ нашата сфера отвѣдъ смъртната линия? Ще ли ни е позволено да глѣдаме какъ сребро дохожда вмѣсто желязо и злато вмѣсто сребро? Ний скоро ще знаемъ. Захождането на този вѣкъ е изгрѣвването на идущиятъ. Нека повече и повече съ увѣрение да уповаваме въ живущия Богъ.

Благодарително пожертвование за 20 вѣкъ.

По примѣра на Английскитѣ Методисти, Метод. Еп. църква въ Америка е издала една покана до всичкитѣ свои църкви да направятъ едно доброволно благодарително пожертвование за записването на единъ фондъ отъ 100,000,000 лева за двадесетия вѣкъ. Половината отъ тѣзи пари ще се дадѣтъ на разни въспитателни заведения, а другата половина за болници, сиропиталища и пр. по цѣлия свѣтъ.

Ако всякоя Християнска секта ся завземе да направи нѣщо подобно, споредъ силата си, ний можемъ да бждемъ почти увѣрени че въ краятъ на двадесетия вѣкъ Християнството ще бжде религията на цѣлия свѣтъ.

Извличаме отъ Нью-Йоркскій Християнскій Адвокатъ отъ Дек. 8, 1899, слѣдующитѣ поучителни думи: За една нерва която стига до височината на прѣвосходноститѣ, прѣпорѣчѣте ни нѣкои отъ Нью-Йоркскитѣ и Шикагоанскитѣ книгоиздатели които мислятъ че нашитѣ проповѣдници нѣматъ друга работа освѣнъ да имъ испращатъ списъци за имената на членовеѣ си които би се убѣдили да купуватъ книгитѣ и вѣстникитѣ имъ. Такива фирми незнаятъ ли че всякой Методистки проповѣдникъ е агентъ на своята си Книжарница — (Book Concern), и че той нѣма повече право да капи люднѣтъ си да се аборипратъ за външни (чужди) издания отъ колкото да ги подканятъ да отиватъ на нѣкоя друга църква? Съ токова пѣснопойки, Нед. уроци, религиозни вѣстници съ които се трудятъ да конкуриратъ чрѣзъ всячки възможни начини, трѣбваше да се помисли че е вече врѣме за тѣзи ултра религиозни издатели да поставятъ една по висока мѣрка на етиката. Нѣ асѣхъ нѣкои хора нматъ толкова много религия щото никаква моралностъ нѣматъ.

Да ли и нѣкои отъ нашатѣ братия въ Мисията

не сж станали жертва на другя изтатели на книги и вѣстници въ прѣдпочитанне на своитѣ си?

Т. К.

Новата юридическа година въ Италианскитѣ сѣдилища се отваря съ особенни церемонии, сами по себе си интересни, но още по интересни биватъ рѣчитѣ, които се произнасятъ въ тоя случай отъ Прокурора, или отъ нѣкой отъ сѣдитѣ или, пакъ, отъ президента въ присѣдствіето на отбранна поканена публика. Ораторитѣ излагатъ въ тоя случай отчетъ за дѣятелността на своето учреждение за прѣзъ миналата година, посочватъ на причинитѣ, които обусловюватъ движението на прѣстѣпността, прѣдлагатъ реформи и често се вдаватъ въ разсѣждения отъ общъ характеръ. Ето нѣколко данни отъ рѣчѣта на Форни прокурора на Апелацията въ Римъ произнесена въ присѣдствіето на министритѣ и отбранна публика. Даннитѣ се отнасятъ къмъ сѣдебния окръгъ въ който освѣнъ Римъ има още нѣколко малки градовце.

Оратора отбѣлѣжи факта, както и миналата година, че прѣстѣпността въ окръга расте:

	въ 1897 г.		въ 1898 г.
Самоубийства	234	—	273.
Убийства	114	—	126.
Грабежи	137	—	139.
Тежки паранявания	2 563	—	2,651.
Кражби	7,396	—	8,398.
Присвоявание чуждо	906	—	1,359.

Трѣбва да се отбѣлѣжи още и това, че растѣтъ на самоубийствата въ цѣлата Италия отъ 1870 до 1891 ужасенъ: въ 1870 г. — 700, въ 1891—2000. — Самоубийство въ Италия е станало, както въ Китай, цѣлъ обичай. Самоубиватъ се 22-ро годишния студентъ медикъ скѣсанъ на испита по анатомията, — 20 годишенъ младежъ, отъ несполучлива любовь, 74 годишенъ старецъ, 103 годишна баба, която вече не е могла да ходи. Увеличението на прѣстѣпността прокурора отдава на агитацията на революционнитѣ партии, които извикватъ у маситѣ жедность и завистъ къмъ имущитѣ классове.

Въ Трибунала юридическата година се откри съ рѣчѣта на единъ отъ адвокатитѣ. Мѣжду другото, той силно отбѣлѣжи страшния растъ на прѣстѣпността у малолѣт-

нитѣ, въ качествено и въ количествено отношение. — Причина на това той вижда въ това, че въ училищата не се прѣподава законъ Божий.

Рѣчта на Паскале, сенаторъ, който откри новата година въ кассационния съдъ, извика цѣла буря въ либералната преса. Съ пълна откровенностъ сенатора е далъ пълна картина на свъръменното общество колкото солена толкова и вкусва. — Законитѣ сж нищо ако нѣма нравственностъ, каза той, а безнравствеността е достигнала най висока степенъ както въ маситѣ, тъй и въ сръднитѣ классове. Сегашнитѣ хора нѣматъ нищо свято освѣнъ своето „азъ“. Прессата като че ли си е поставила за цѣль да хвърля калъ на все и вся. Единствено спасение за Италиянското общество той вижда въ възвращенето му къмъ чистото Християнство, защото чловѣкъ съ нечисто сърдцѣнѣма Богъ, не е чловѣкъ, но криминално сжщество, способно на всѣко прѣстѣпление.

По цѣла Италия рѣчитѣ на юриститѣ сж отъ сжщия характеръ. Почти всички прѣпоръчватъ възвращанне на отпадналото общество къмъ Християнството, — забѣлѣжително, че този съвѣтъ се дава на обществото което за хиляди години се е намирало подъ дебелиѣ сѣнки на Папата, който още и сега въ своитѣ енциклики заляга да прибере подъ сѣнката на прѣстола всички еретици въ разни врѣмена отпаднали отъ католицизма. Прѣстѣпността е термометра на нравственностъ у единъ народъ. Увеличаванне на прѣстѣпността въ Италия и въззивѣтъ на юриститѣ къмъ обществото да се потърси лѣкъ отъ тази болѣзнь въ Християнството показва, че папската черква изгуби окончателно своето влияние между хората. — Такива сж слѣдствията на една обрядна религия. Или Богъ въ сърдцето и тогава той става всемогъщъ факторъ за добруване на всѣки чловѣкъ отдѣлно и на цѣлъ народъ, или безъ Бога homo homini lupus.

Каква е прѣстѣпността у Българитѣ изобщо намъ не ни е извѣстно, но ако сждимъ по даннитѣ, които имаме само отъ нѣколко оержжия, се вижда че тя е не малко и че тя прогрессира. Ще иматъ ли куражъ нашитѣ юристи това да ни кажатъ открито и да посѣвѣтватъ, по примѣра на своитѣ колеги въ Италия, възвратъ къмъ чистото Християнство, Евангелско Християнство, облаго-

родяюще Християнство, или и тѣ наедно съ тѣлпата ще се задоволятъ съ стереотипната фраза която се слуша на всѣкждѣ: „ние сме си Християни?“

А. С.

ГАЛИЛЕЙ.

На всѣка стѣпка въ градъ Флоренция намиртъ ся нѣща които очудватъ чловѣка-запалватъ въображението му и удовлетворяватъ вкусътъ му; но между всичкитѣ прѣлести прѣдставени прѣдъ чувствата, на мѣтѣта и сърдцето, нѣма друго нѣщо което може толкозъ да обладае мислитѣ на чувствителний чловѣкъ, колкото мѣстото дѣто останкитѣ на Галилея почиватъ подъ мряморний сводъ на Санъ-Кросъ. Нѣма здание което може да ся разгледа съ повече благоговѣние, отъ скромното жилище на Ариестри, дворецъ веднѣжъ, и тъмница, въ която онзи почитаемъ и великъ мъдрець, понеутомимата заповѣдъ на Инквизицията прѣкара съ скърбъ послѣдната часть на земний си животъ.

Отъ всичкитѣ чудеса на миналитѣ и настоящитѣ искусства, като статун, живописни картини, богатство, стари ръкописи и пр., могж да посочж само малкото увеличително стѣкло, което заслужва сериозното внимание на всички. Малко стѣкло, но прѣзъ него чловѣческото око може да проникне облацитѣ на очевиднитѣ заблуждения, които отъ създаване мира прѣкривахж системитѣ на вселенная.

Въ земний животъ има случаи въ които велики умове доживѣватъ върхътъ на въсищението си; има моменти въ които прѣдъ научний мжжъ блѣнува величественното сияние и той ся награждава за трудовѣ си.

О, кой може да си прѣдстави чувствата на Галилея, когато съ първото управление на новопостроенний си телескопъ къмъ небесата, можѣ напълно да утвърди пророчеството на Коперника, и да покаже Венера увеличена колкото Луната! Прѣдъ гениалний му умъ испрѣчихж ся прѣчудни задачи съ необикновенна мъчнотия.

Ако и да прѣзъ живота си той не се е очаровавалъ отъ музиката, поезията, краснорѣчието и художеството, но пакъ въ наблюдението си на небеснитѣ тѣла за него имало музика, която ся чувала въ дълбоката и тържественна хармония на сферитѣ. Имало

и поезия; но той я челъ въ свѣтлитѣ писмена пачѣртани на тъмното покривало на нощта. Имало е и архитектура; но тя е била въ колосалното устройство на слънце и свѣтила, на звѣздни купове и вселенни. Имало е и краснорѣчие, но то е било безъ думп, безъ языкъ и гласътъ му не ся чува. Ето прочее, кое е било нѣщото което могло да увлече Галилея, този валикъ мѣдрецъ по неутразимото течение на могущественитѣ периоди на движушитѣ ся мирове.

Не трѣбваше ли да слуша тѣзи музика за това само, защото тя е дълбока и тържественна? Да не прочита ли тѣзи поетически произведения за това само, защото буквитѣ, съ които сѣ тѣ написани, сѣ звѣздитѣ небесни? Да ся откажеше ли да съзърцава тѣзи архитектура, защото нейнитѣ архитрави, нейнитѣ сводове, поради своята безпрѣдѣлностъ, показвахъ му ся като видѣния? Да ся отвърпеше ли отъ туй високо краснорѣчие защото то ся изражава въ движушитѣ ся мирове? Не! Умътъ му е билъ винаги любопитенъ, винаги готовъ да ся въскачва по най стрѣмнитѣ пѣтеки.

Разбуденъ въ него ентусиазмътъ, освѣтенъ пѣтьтъ му съ зарята на *надѣждата*, гласътъ — *напрѣдъ* удвояваше и уягчаваше неговитѣ сили.

Подобна на тѣзи бѣше и минутата когато безсмъртнитѣ печатари на Стразбургъ и Майнцъ за пръвъ пѣтъ продадахъ првата печатна Библия. Сѣщо бѣ и съ Колумба, когато на 12-ий Окт. 1292 г. прѣзъ блѣската зора първо показа брѣговетѣ на Санъ — Салвадоръ.

Подобна радостна минута ся вкуси отъ Ле Верие (Le Verie) когато получи извѣстие отъ Берлинъ че прѣдсказаната отъ него планета бѣше изнамѣрена.

Да! незабравимий Галилее, Ти бѣше правъ! „земята ся движи“. Человѣцитѣ могатъ силомъ да тя принудятъ да се отрѣченъ отъ това, но тя се движи. Да! движи ся земята движатъ ся планетитѣ, движатъ ся страшнитѣ бури, — силнитѣ вълни, движатъ Империнитѣ, — въ бездната на мислитѣ. Ей всичко се движи, напрѣдъ, къмъ посмѣли факти и по отвлѣчени Теории! Ти, служителю на храмътъ на науката, Галилее, *Ти си правъ!*

Францисканцитѣ и Доминиканцитѣ присмивахъ ти ся на твойтѣ открития, но дош-

ло е вече врѣме когато отъ двѣстѣ обсерваторий въ Америка и Европа, — славната артилерия напада небесата. По онѣзи блѣстящи полета тѣ по ще сполучатъ побѣда, тамъ, дѣто ти ще бѣдешъ забравенъ.

Почивай ти, великий Колумбе, на небесата, почивай и ти като него прѣзрѣнъ, изгоненъ и сърдцемъ съкрушенъ!

Въ твойтѣ вѣкъ трудоветѣ ти не бѣха оцѣнени, но днесъ когато любителитѣ на науката, тържественно посвѣщаватъ трудоветѣ си въ честь на истината, на олтарѣтъ на науката, съ почетъ ще помѣнятъ и твоето име.

Прѣводъ отъ Английски:

*
* *

ЛЕГЕНДАТА ЗА ЦАРЕВОТО УХО.

Картината на настоящия царъ била распратена по всичкитѣ общини, включително и Херсонската. Тѣй като картината показвала само едната страна на лицето едного ухо никакъ не ся виждало. Това направило селянитѣ да вѣрватъ че царѣтъ дѣйствително притежава само едно ухо, и причината за загубата на другото, споредъ тѣхъ, било слѣдующото:

Когато Александръ III умрѣлъ, неговата вдовица и стария му съвѣтникъ почнали да ся съвѣщаватъ, и скоро повикали при себе си Николая II. Щомъ царъ Николай влѣзълъ въ стаята той заявилъ че всичката земя въ Руссия трѣба да ся раздѣли на равно мѣжду селянитѣ. Едниотъ съвѣтницитѣ му отговорилъ: „Както ти не можешъ да видишь собственното си ухо така и неможешъ раздѣли земята.“ Царѣтъ тогава изведнѣжъ отсѣкалъ ухото си, и заблѣжилъ, „Както сега виждамъ ухото си, така ще раздѣля земята.“

Селянитѣ Херсонски били така убѣдени въ истинността на тази легенда штоо направили една стачка срѣщу землевладѣелитѣ, като вѣрвали че царѣтъ безъ друго ще ся намѣси и ще имъ помогне да раздѣлятъ земята по мѣжду си.

Евангелието на Блаженство.

Една жена която имаше много скѣрби и тѣжки товари да носи, нѣ която бѣше заблѣжителна съ нейния веселъ духъ, даде еднижъ слѣдующето изяснение.

„Вий знаете че азъ не съмъ имала парп. Азъ нѣмахъ нищо да дамъ освѣтъ себе си; и тѣй азъ рѣшихъ че не щѣ никога да наскѣрбя друго съ моитѣ смущения. Азъ съмъ ся смѣла и съмъ казва-

ла смѣшки, когато азъ трѣбваше да плача. Азъ съмъ ся всекога усмихвала въ присъствително на всякое нещастие. Азъ съмъ ся всякога старала никакой да не си отиде отъ моето присъствие безъ да отнесе съ себе си една весела дума или една свѣтла мисль отъ мене. И блаженството прави блаженство. Азъ сама съмъ по блаженна отъ колкото щѣхъ да бѣжа ако бѣхъ сѣдѣла и оплаквала сѣдбата си“.

Това евангелие на блаженство трѣбва всекой человекъ да тури на сърдце. Тръгнѣи съ непрѣодолимото рѣшение че ти ще носивъш товари, и не щешъ да ги натагашъ на други. Дали слънцето свѣти или дъждътъ пада, покажи едно весело лице на твоя съседъ. Ако трѣбва да паднешъ въ битката на живота, падни поне съ една усмивка на твоего лице.

В.

Какво казва единъ управителъ на момчетата.

Управителътъ на Индияна е писалъ нѣкои внушения за момичета които той счита необходимѣ за усиленъ и които могатъ да ги направятъ добри граждани.

1. Дисциплина — послушание къмъ узаконена власть, себе — управление, дисциплина на волята на вкусътъ, страстите, въодушеженията, навиците. Който владѣе духътъ си по великъ е отъ ови който прѣвзема градъ.

2. Любовь къмъ дома и отечеството. Азъ не съмъ никога чулъ че едно момче което люби дома си, родителитъ си, братията си и сесеритъ си, е причинило нѣкога скръбъ на домътъ си или безчестие на отечеството си. Любовта къмъ отечеството е заплетена съ любовь къмъ домътъ. Любовта къмъ домътъ прави силна любовьта за правителството което защитава домътъ.

3. Навикъ за работа. Азъ ще прѣдпочета мое момче да порасте въ неспиренната колиба и да се научи на работа и много мия, нежели да се въспита въ единъ палатъ, заобиколенъ отъ разслабителното влияние на богатство, леснина и бездѣлие. „Единъ бездѣленъ умъ е дяволака работилница.“

4. Въздържание. Ако младитъ ся поучаватъ повече у дома и въ училището върху злото което произхожда отъ невъздържанieto, жертвитъ на виното и тютюнятъ щѣха да бѣжатъ много по малочисленни.

5. Цѣль въ живота. Азъ искамъ да впечатля въ умътъ на всякой младежъ мотото на Лонгфелло: „Азъ съмъ твърдо рѣшенъ да бѣжа нѣщо;“ и онова на Емърсонъ: „Закачи котата си на една

звѣзда.“ Една опредѣлена цѣль и една рѣшителна воля могатъ да направятъ человекъ побѣдителъ въ битката на живота.

„Както и ний прощаваме.“

Въ словото на гората Исусъ ни учи какъ да ся обхождаме съ онѣзи които ни повреждатъ, и макаръ че нѣкои сж мислили това твърдѣ мжно, онѣзи които сж го опитвали намирали сж го чудесно ефективно въ променение сърдцата на онѣзи които ни мислятъ зло. Ето едно изяснение на тази истина:

Една стара жена (Негритянка) съ една кошница ябълки на ржка вървяла изъ една Нью-Йорска улица. Единъ морякъ идялъ на срѣща ѣ. Той ся спъналъ нарочно срѣщу нея, прикатурилъ кошницата и раскидалъ ябълкитъ. Тогава ся сирѣлъ на страна да ся наслаждава и смѣе на нейна смѣтка.

Тя си събрала ябълкитъ безъ да изговори нито една гнѣвна дума, и, като отишла къмъ него единъ погледъ изражающъ скръбъ и благость, каза, „Богъ да ти прости, синко, както и азъ ти прощавамъ.“

Това ударило една нѣжна струна въ сърдцето на морякътъ. Той почувствувалъ едно себе-осжжение. Като изхвналъ ржката въ джобътъ си, той я изпълнилъ съ каквито дръбни пари ималъ и принудително ги далъ на старата черна жена, като извикалъ: „Богъ да тя благослови, майко! Азъ никога нѣма да сторя пакъ така!“

РАЗНИ.

Мѣжду гоститъ на Лордъ Розбери имало единъжъ и единъ селянинъ който по на-прѣдъ не билъ вкусвалъ дондурма. Като помислилъ че тукъ трѣбва да има нѣкоя погрѣшка, селянинътъ пошепналъ на Лордъ Розбери че дезерта (единъ видъ пуддингъ) е замѣзналъ, може би по невниманне на слугитъ. Розбери вкусилъ дезерта, поблагодарилъ на селенина, и тогава повикалъ единъ отъ слугитъ. Слѣдъ малко разговоръ, той ся обърналъ къмъ селенина, и нѣкакъ си поосвободенъ отъ притѣснение, той му казалъ: „Добрѣ е, добрѣ е, Г-нъ — ;той ми казва че това е единъ новъ видъ дезертъ, и той е нарочно замръзень.“

Тя: „Какъ е тъй, азъ ся чуда, че малки человекъ толкова често ся женятъ за голѣми жени?“

Той: „не зная, освѣтъ ако е че малкитѣ чело-
вѣци ся страхуватъ да развалятъ годѣжътъ.“

„Казватъ че г-нъ Р. по нѣкога получава 100
лева за една рѣчь“.

„Това е нищо азъ зная единъ челоѣкъ който
получи 10,000 лева само за двѣ думи.“

„Напестина!“

„Да. Той каза 'любя тя,' на една богата стара
мома, и тя го прибра.“

Градътъ Алтонъ, Ил. въ Америка, съгра-
дилъ едно училище за възпитание дѣцата
на чернитѣ Негри. Тази година имало само
единъ ученикъ и градътъ трѣбовало да хар-
чи за него 7500 лева.

Австрийскитѣ власти, по подбуждение на
Католическитѣ владици, запрѣтили на Бри-
тан. Библейско Дружество да продава Би-
блии въ Австрия. Сега ще прокопса Австрия
религиозно.

Единъ отъ най старитѣ вѣстници е Пе-
кинската Газета, въ Китай. Той ся е изда-
валъ прѣзъ миналитѣ 900 години, прѣзъ
които 2800 отъ неговитѣ редактори били обез-
главени — значи само двама на година!

Египетското правителство запрѣтило про-
дажбата на спиртливн пития въ Суданъ. Ка-
къвъ хубавъ примѣръ за подражание отъ
всички правителства!

Нѣкой си Англичанинъ отъ Лондонъ има
деветъ дѣца, на които имената сж както слѣ-
дова: 1. Майулфъ Одинъ Несторъ Егбертъ
Лайонелъ Тосдмакъ Хю Невилъ Дисартъ
Плантагенетъ; 2. Лео Куинтусъ Толемахъ-
Толемахъ де Орелана Плантагенетъ; 3. Ле-
онъ Секстусъ Денисъ де Орелана Плантаге-
нетъ; 4. Лионулфъ Коспатрикъ Брюсъ Зерм-
веръ Тжлибърдинъ Петеригамъ де Орелана
на Дирартъ Плантагенетъ; 5. Мейблъ Хел-
мингенъ Стилъ Хжтингтауеръ Беатрисъ
Блайзонбере Еванжелинъ Визъ де Лу де
Орелана Плантагенетъ Тоедмакъ Саксонъ;
6. Лионесъ Матилда Дора Айда Агнесъ
Ернестинъ Кжрзонъ Полетъ Уйлбрахамъ
Гронсъ Южинъ Бентле Саксония Дизармъ
Плантагенетъ; 7. Лиона Десима Вероника

Еситъ Ундинъ Сисса Хилда Ровена Адела
Тира Урсула Изабелъ Бланчъ Лелнасъ Ди-
зартъ Плантагенетъ; 8. Лионсила Фреде-
гунда Катберга Етелсвайта Идетъ Изабелъ
Грейсъ Моника де Орелана Плантигенетъ;
9. Лионета Едитъ Режино Валентина Мира
Полвартъ Авелина Филипа Виоланта де
Орелана Плантагенетъ.

За съжеление е попѣтъ който ги е крѣс-
тилъ както и всички които ще иматъ рабо-
та съ тѣхъ.

Годишния приходъ на една докторница въ
Лондонъ възлазятъ на 100,000 лева.

Най богатия челоѣкъ въ Пруссия е Рот-
шилдъ. Тойпритѣжава 10,740,000 Ан. лири,
съ единъ годишенъ приходъ отъ 350,800
Ан. л. Слѣдъ него иде Крупъ съ 6,400,000
Ан. л., и годишенъ приходъ 450,000 Ан. л

Явна благодарность. Редакцията и издате-
лтъ на „Хр. Свѣтъ“ исказватъ публично
благодарността си къмъ единъ почитаемъ
Руссенски гражданинъ който благоволи да
подари двадесетъ годишни течения отъ списа-
нието на двадесетъ разни читалища и би-
блиотеки въ България. Благороденъ при-
мѣръ за подражанне!

КНИЖНИНА.

Въ редакцията ся получиха слѣдующитѣ списания
и вѣстници:

Българска Сбирка, сп. за Книжнина и Обществен-
ни знания, год. V, кн. 7 и 8, Пловдивъ.

Учитель, мѣс. Педагогическо общественно списа-
ние за учители и възпитатели, год. VI, кн. I, Пловдивъ.

Животъ Мѣс. иллюстрирано научно литературно сп.
год. II, кн. I-II, Сливенъ.

Домашенъ Прятель, мѣсн. сп., наука, религия,
промишленостъ и домакинство, год. X, бр. 9, Самоковъ.

Възда ил. популярно мѣс. сп. съ духовно-литер. и
научно-практическо съдържане год. V, № 1, Пловдивъ.

Библ. отъ приказки № 5, цѣна 30 ст. Шуменъ.

Медицински Сборникъ, сп. на Българскитѣ Лѣка-
ри, год. IV, Бр. 9 и 10, София.

Звѣздица, мѣс. ил. списание за дѣца, год. VII
кн. 7, София.

Вѣстници: „България“, „Сила“, „Руй“, „Миръ“,
„Народни Права“, „Прѣпорецъ“, „Родина“, „Свѣт-
никъ“, „Учителски Другаръ“, „Женски Свѣтъ“, „Орало“,
„Дунавски Известия“, „Варненски Общински Вѣст-
никъ“, „Пловдивъ“, „Странджа“, „Pandaïsia“, „Автоно-
мия“, „Смѣхъ и Сълза“, „Народенъ Листъ“, „Голгота“,
„Работнически вѣстникъ“, „Правдина“